

A HŐS.

Mint minden embert, ép úgy szülte őt
az anyja kínban és kétségbeejtőn.
Regényét kezdte a hegyoldalon :
minden ember-sors ott indul a lejtőn.
Ő is szopott, mosolygott, ordított,
míg felnőtt s lett belőle Hős, Titok.

Törvény : a lejtőn lakni nem lehet,
se kétélűen jobbra, balra menni,
a válaszut ez : föl, vagy lefelé,
vagy hősnak lenni, vagy embernek lenni,
s habár kacagják, mint az esztelent,
a sziklaútra lép a Hős, a Szent.

Lent várná jó polgári nyugalom :
liget, melyet a vágy színesre festett,
hírnév, aranyra, csókra váltható,
fehér és rózsás, édes asszonytestek,
párnáznak álmok ágját odalent
— s a meredekre kúsz a Hős, a Szent.

Lefelé húzza teste és esze,
a hirhedt, vad, nehézkedési törvény,
ezrek példája, vérrokon, barát
csábítja, vonzza, húzza, ám kitörvén
a büvőkörből, mely várja odalent,
a csúcs felé erőlködik a Szent.

Az ördög színes lasszókat dobál :
csábos zenét, hanglasszót két fülére,
szemére szépség-szalagot hajít,
vad vágyakat viháncoló szívére,
a színes lasszók húzzák lefelé,
— a Hős, a Szent csak lépked fölfelé.

Négykézláb kúszik, talpa, körme nincs,
a meredekre hull a könnye, vére,
víz nincs, kenyér nincs, védőszőrme nincs,
eső is, jég is záporoz fejére
— s ragadja cél-sejtő önkívület,
holdkórosság, hétszer szent örület.

Se férji már, se nő már, nincs neme,
nem fogja a nehézkedési törvény !
Két karja szárny lett, szeráfi zene
a suhogásuk, míg repül kitörvén
a légkörből oda, hol élni fog
örökké a földből nőtt Hős, Titok.

Mécs László.